

Kazatel: Josef Hurta

Písňe: 132, 1-4v., 334, 667, 688

Čtení: 2K 4,7-18

Text: Ex 14,8-16 *Hospodin zatvrdil srdce faraóna, krále egyptského, a ten Izraelce pronásledoval. Ale Izraelci navzdory všemu vyšli. Egyptané je pronásledovali a dostihli je, když tábořili při moři, dostihli je všichni faraónovi koně, vozy, jeho jízda a vojsko, při Pt-chírotu před Baal-sefónem. Když se farao přiblížil, Izraelci se rozhlédli a viděli, že Egyptané táhnou za nimi. Tu se Izraelci velmi polekali a úpěli k Hospodinu. A osopili se na Mojžíše: "Což nebylo v Egyptě dost hrobů, že jsi nás odvedl, abychom zemřeli na poušti? Cos nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta? Došlo na to, o čem jsme s tebou mluvili v Egyptě: Nech nás být, ať sloužíme Egyptu. Vždyť pro nás bylo lépe sloužit Egyptu než zemřít na poušti." Mojžíš řekl lidu: "Nebojte se! Vydržte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin zachrání. Jak vidíte Egyptany dnes, tak je už nikdy neuvidíte. Hospodin bude bojovat za vás a vy budete mlčky přihlížet." Hospodin řekl Mojžíšovi: "Proč ke mně úpíš? Pobídní Izraelce, ať táhnou dál. Ty pak pozdvihni svou hůl, vztáhni ruku nad moře a rozpoltíš je, a tak Izraelci půjdou prostředkem moře po suchu."*

Povelikonoční období, v němž se teď nacházíme, je jako doba po vyjití Izraelců z Egypta. Izraelci vedení Mojžíšem opustili nekrofilní kulturu Egypta, v níž strach ze smrti nutil faraony stavět si monumentální a přepychové hrobky. Křesťané o mnoho století později začnou hlásat, že Kristův hrob je prázdný a vlastně zbytečný. Pohanské kultury se soustřeďovaly na posmrtný život. Křesťané naproti tomu přišli s vírou v Boží království, které je přítomno mezi námi, smíme ho prožívat tady a teď, ale zároveň trvá na věky a ani smrt nás nezavírá Boží blízkosti a lásky. Neznačená to, že už tady na zemi je život dokonalý a plný, ale směřujeme k jeho naplnění. Nemíříme k nicotě, nýbrž k plnosti života, která je v Bohu. Současná realita života má k dokonalosti daleko, ale vírou vstupujeme na cestu nového života v Kristu.

Tato cesta není bez překážek a bez komplikací. Dostihují nás naše lidské slabosti, pochybnosti a obavy. Tak jako i faraon se svými vojsky vyráží, aby osvobozený Boží lid pronásledoval a dostihl.

Milí přátelé, věřící člověk má před sebou jasný cíl. Směřuje svým životem do Božího království. Ale satan se vším svým vojskem je nám v patách. Je nám v patách zlo v nejrůznější podobě, pronásleduje nás bolest, trápení a smrt, a především ten všudypřítomný hřích. A co je před námi? Mává nám svobodná zem? Ne. Před námi je moře. Tedy, přesněji řečeno, před námi je svobodná zem, ale nejdříve musíme překonat strach z moře. Jinak se staneme snadnou kořistí všech našich pronásledovatelů.

Ohlížíme-li se zpátky, můžeme si každý uvědomit, co to je, co nás dostihuje. Nejen ty pověstné hříchy mládí, ale i mnohé další věci, které jsme buď zanedbali, nebo naopak přepískli. Někoho dostihují dluhy, někoho dluhy v lásce, někoho dostihují jeho špatná minulá rozhodnutí. Mohou se za námi táhnout nevyřešené konflikty s lidmi i nevyřešené konflikty v nás samých. Můžeme utíkat před sebou samými. Mohou nás pronásledovat výčitky svědomí. Mohou nás pronásledovat různé zlé myšlenky, strachy a děsy. Mohou nás dohánět naše sklony, něco, z čeho jsme už třeba byli vysvobozeni, ale stále se nám to vrací, může nás prostě dohánět naše minulost. Přesně tak, jak se to zpívá v tom spirituálu: „Hříchy tvé tě jednou doženou, zkoušíš spálit mosty za sebou. Všecko zlý v duši dál si vláčíš tmou, hříchy tvé tě jednou doženou.“

A tak životem stále před něčím utíkáme. Kam? Co je před námi? Před námi je neustále se zkracující horizont života. Nebo i navíc ještě něco těžkého, čím musíme projít, co musíme zvládnout, co musíme vyřešit. Někdo třeba musí rozlousknout složitou situaci v rodině nebo v práci. Někoho čeká dejme tomu těžká operace. Někdo se bojí co přinese světové dění, zda bude mír, někoho děsí už jen prostý pohled do budoucnosti.

Izraelci také dostali strach, když viděli před sebou mají moře, a zároveň jak je Egyptané dohánějí. Teď byli všichni v pasti. V kleštích. Bez možnosti dobré volby. Žádná dobrá alternativa se nenabízela. Bezvýchodná, fatální situace. I my se někdy v životě dostáváme do situací, které vnímáme jako bezvýchodné. Okamžiky, kdy nevidíme možnost dobré volby. Člověka to častokrát vede k ochromení, k rezignaci. O Izraelcích čteme, že se velmi polekali a úpěli k Hospodinu. S něčím takovým vlastně nepočítali. A osopili se na Mojžíše: „Což nebylo v Egyptě dost hrobů, že jsi nás odvedl, abychom zemřeli na poušti? Cos nám to udělal, že jsi nás vyvedl z Egypta? Došlo na to,

o čem jsme s tebou mluvili v Egyptě: Nech nás být, ať sloužíme Egyptu. Vždyť pro nás bylo lépe sloužit Egyptu než zemřít na poušti.“ Izraelci, stejně jako dnešní lidé, valem ztrácejí víru a odvalu, když se věci na světě nedějí tak, jak bychom předpokládali a jak bychom měli za spravedlivé. Lidé se ohlíží nazpět, na dobu, kdy sice nebyla taková svoboda, ale všichni měli své jisté. Takové ohlížení se je ovšem projevem malověrnosti, skepse, rezignace a beznaděje. A s tím se prostě do Božího království jít nedá. Ježíš říká: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“

I naše země je plná lidí zklamaných, zoufalých. A ačkoliv taková frustrace ze světa často pramení také z vlastních, osobních problémů, s tím, co nás dostihuje v nás samých, hledáme někoho, kdo za to všechno může, abychom si na něm vylili svůj hněv. Jsou to však zpravidla naše vnitřní strachy a děsy, které nás ochromují a znejišťují. Proto Mojžíš říká: „Nebojte se. Vydržte a uvidíte, jak vás dnes Hospodin zachrání.“

Jak vypadá taková záchrana od Hospodina? Než vstoupil do dějin Ježíš Kristus, mnozí lidé v Izraeli očekávali zaslíbeného Mesiáše jako silného politického vůdce, který změní vnější poměry, politiku a mezinárodní vztahy. A v tom že bude ta záchrana. Ale Ježíš přišel spasit člověka jinak. Chce lidi změnit zevnitř. Chce nás zbavit našich strachů a děsů tím, že nás vyvádí z beznaděje a otevírá nám výhled naděje, výhled ze smrti k životu, nabízí perspektivu věčnosti.

Kéž bychom si jako věřící lidé takový pohled osvojili. Abychom se dovedli dívat na sebe a na svět tak, jak to umí třeba apoštol Pavel, když říká: „Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnání do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme srazeni k zemi, ale nejsme poraženi.“

Jde skutečně o změnu vnitřního nastavení a pohledu. Mojžíš říká Izraelcům: „Jak vidíte Egyptany dnes, tak je už nikdy neuvidíte.“ Už se na všechno to ohrožení budete dívat jinak. Přitom nemusíte nic zvláštního dělat. Hospodin bude bojovat za vás. Vy budete jen mlčky přihlížet a pozorovat, jak se Hospodin za vás bije a jak o vás zápasí.

A v této víře má Mojžíš za úkol pobídnout Izraelce, aby táhli dál, přestože je před nimi moře. A oni zjistí, že to jde. A že moře se rozestupuje! Čteme, že Hospodin hnal moře silným východním větrem, který vál po celou noc, až proměnil moře v souš. Když slyšíme v bibli o větru, naskočí nám, že hebrejšтина má stejné slovo pro vítr i pro ducha, a také že prorok Zachariáš píše: „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.“ Pochopme, že tu nešlo o žádnou přehradu, vybudovanou megalomanským úsilím pracujícího lidu ve vidině lepších zítřků. Ke svobodě vede člověka Boží Duch, když nás pohne k odvážným krokům víry.

Dá se říci, že projít mořem je jako projít vlastním hrobem. V Novém zákoně tuto skutečnost demonstruje Kristus, pro něhož hrob nemá jen vchod, ale i východ. Rozestoupené moře a otevřený hrob nejenže otevírají východisko z beznaděje života, ale i uzavírají a spalují mosty všemu, co by nás chtělo dostihnout a zadržet v otroctví hříchu a smrti.

Průchod vodou Rudého moře je obraz, který smíme vidět i v symbolice křtu. „Byli jsme tedy křtem spolu s Kristem pohřbeni ve smrt,“ píše apoštol Pavel, „abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života... To neznamena, že začneme žít dokonale, ale že zacílíme svůj život ke Kristu. Že nespějeme k nicotě, nýbrž k plnosti života, života ve svobodě, totiž života v Kristu.

Modlitba: *Pane náš, ty vedeš naši víru od počátku až do konce. Svým Duchem svatým proměňuješ náš pohled, abychom si nezoufali, když nás dostihují naše strachy, bolesti a selhání. Ty sám se stavíš mezi nás a mezi moc toho Zlého. Děkujeme ti, Pane, za tvůj zápas o nás. Amen.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši, přimlouváme se za všechny, kdo se dostali do úzkých. Kterí nevidí žádné východisko ze své těžké situace. Prosíme za lidi vážně nemocné, za lidi, kteří se ocitli bez obživy, za manžele, kterým se rozpadl vztah, za ztroskotané rodiny. Prosíme tě za umírající. Přimlouváme se za naději, víru a lásku v našem národě. Lidem smutným ukazuj důvod k radosti. Lidem nespokojeným dej poznat pravý pokoj. Lidem neúspěšným dopřej zažít úspěch. Lidem dezorientovaným ukazuj směr. Vojákům dopřej klid zbraní. Dávej moudrost státníkům. Kéž nejsme sobečtí vůči potřebným ani bezohlední vůči bezbranným. Ty sám, Pane, proměňuj naše srdce, abychom byli světlem tomuto světu a solí země. Nechť tobě samému vzejde z našich činů i slov sláva a čest. Ať tebe lidé oslavují a chválí v celé církvi, v celé naší zemi i všude ve světě.*